

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tost/43/2017
Identifikačné číslo spisu: 9517100168
Dátum vydania rozhodnutia: 6. decembra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9517100168.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Gabriely Šimonovej, v trestnej veci proti obžalovanému D. R., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2017 v Bratislave, o sťažnosti obžalovaného D. R. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 15. novembra 2017, sp. zn. BB-4T/25/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného D. R. sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením senátu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len prvostupňový súd) z 15. novembra 2017, sp. zn. BB-4T/25/2017, rozhodol tak, že I.) Podľa § 72 ods. 1 písm. b/, § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného D. R. zo 7. novembra 2017 o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. II.) Podľa § 72 ods. 1 písm. b/, § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku väzbu obžalovaného D. R. dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Po vyhlásení tohto uznesenia na neverejnom zasadnutí obžalovaný D. R. podal proti všetkým výrokom uznesenia sťažnosť (č. l. 1573). Prokurátor po vyhlásení tohto uznesenia sa na neverejnom zasadnutí vyjadril, že sa vzdáva práva podať sťažnosť. Obžalovaný D. R. podanú sťažnosť písomne prostredníctvom obhajcu odôvodnil 24. novembra 2017, ktorú doplnil osobným podaním adresovaným najvyššiemu súdu 30. novembra 2017. V odôvodnení sťažnosti uviedol, že prostredníctvom obhajcu podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej argumentoval tým, že nie je a nebola splnená povinnosť súdu postupovať vo veci s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, ktorá skutočnosť je prekážkou ďalšieho trvania väzby najmä tým, že od 21. augusta 2017 do 7. novembra 2017 nevykonával súd žiadny relevantný procesný úkon smerujúci k zisteniu skutkového stavu, dokazovaniu alebo nariadeniu hlavného pojednávania. Súd v danej veci nekonal prednostne a urýchlene. Podľa názoru obžalovaného špecializovaný trestný súd porušil čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) tým, že nedoručil obvinenému ani obhajcovi rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tost 28/2017, o sťažnosti voči rozhodnutiu o ponechaní obžalovaného vo väzbe. Na tomto základe nepoznal obžalovaný ani jeho obhajca skutkové a právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k väzbe obžalovaného. Súd príliš dlhé časové obdobie (80 dní, teda skoro 3 mesiace) od podania obžaloby nevykonával žiadny procesný

úkon smerujúci k zisteniu skutkového a právneho stavu. Podľa názoru obžalovaného teda došlo k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a nepochybne aj k porušeniu ustanovenia § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého väzobné veci je potrebné vybavovať prednostne a urýchlene. Obžalovaný nesúhlasí s odôvodnením prvostupňového súdu na str. 7 uznesenia, že od 28. augusta 2017 do 4. októbra 2017 (38 dní) kopíroval spis, ktorý si vyžiadala obhajca. Obhajca napriek sľubu nepredložil návrhy na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku. Za neakceptovateľné považuje odôvodnenie špecializovaného trestného súdu o nedoručení uznesenia najvyššieho súdu, že išlo o chybu kancelárie, ktorú chybu napravil krátkym doručením uznesenia obžalovanému na neverejnom zasadnutí. Uvedená argumentácia súdu žiadnym spôsobom nezabavuje súd konania s priedahmi ako ani záveru, že súd nekonal prednostne a urýchlene. Vyhотовovanie kópie spisu nie je úkon v merite veci a nie je to žiadny procesný úkon smerujúci k zisteniu skutkového a právneho stavu, nariadeniu hlavného pojednávania alebo dokazovania. Rovnako argument súdu, že obhajca nedoručil návrhy dôkazov je zavádzajúce. Nič nebránilo súdu určiť termín hlavného pojednávania, tak ako to urobil 13. novembra 2017, potom ako mu bola 10. novembra 2017 doručená žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol uznesenie špecializovaného trestného súdu zrušiť ako nezákonné a prepustiť ho z väzby na slobodu. Alternatívne nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka za uloženia povinnosti a obmedzení. Obžalovaný D. R. sťažnosť osobným podaním doručeným najvyššiemu súdu 30. novembra 2017 doplnil. V doplnení sťažnosti obžalovaný namietal skutočnosť, že špecializovaný trestný súd jeho ako aj právneho zástupcu opakovane a úmyselne predvoláva na neverejné zasadnutia faxom tak, aby obhajca nebol prítomný na týchto neverejných zasadnutiach. Obžalovaný svojím podpisom nemal možnosť overifikovať obsah zápisnice o neverejnom zasadnutí. V predmetnej zápisnici z 15. novembra 2017 chýba odôvodnenie rozhodnutia v plnom znení (§ 72). Uznesenie, ktoré sťažnosťou obžalovaný napáda bolo vydané 15. novembra 2017, ale jemu bolo doručené až 23. novembra 2017. Obžalovaný poznamenáva, že svedkovia kajúnci, ktorých prokuratúra uvádza v obžalobe si podávaním výpovedí zabezpečili benefity vo svojich trestných veciach. Je nesporné, že dôvody väzby obžalovaného sú paušálne zakotvené, čo je ústavne neakceptovateľné. V tejto súvislosti obžalovaný dáva do pozornosti nález ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 315/06, z 15. marca 2007. Podľa názoru obžalovaného nie sú uňho dané dôvody väzby. Aj v prípade preventívnej väzby musia existovať konkrétne skutočnosti, že obžalovaný má záujem v trestnej činnosti pokračovať. Čo sa týka priedahov v konaní, obžalovaný sa stotožnil s argumentami, ktoré uviedol jeho obhajca. Prokurátor sa k sťažnosti obvineného nevyjadril. Spis so sťažnosťou bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručený 1. decembra 2017. Najvyšší súd preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako i konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a zistil, že sťažnosť obžalovaného týkajúca sa dôvodov trvania väzby nie je dôvodná. Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Podľa § 72 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby. Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo písm. c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávanej prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť. K dôvodom trvania väzby : Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej

slobody a do práv obvineného. Vzhľadom na závažnosť tohto zásahu vyžaduje po celý čas trvania súdnu kontrolu. Tá začína rozhodovaním súdu po obmedzení osobnej slobody obvineného a je ochranným štítom garancie dôvodnosti väzby po celý čas jej trvania. Je výsostným právom ale i povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Vo vzťahu k sťažovateľovi ohľadne posudzovania opodstatnenosti dôvodov väzobného stíhania, bolo zo strany prvostupňového súdu ako aj nadriadeného súdu viackrát rozhodované a bola ustálená a konštatovaná opodstatnenosť väzobného trestného stíhania. Okolnosti odôvodňujúce väzbu sa počas jej trvania môžu meniť a preto sa vyžaduje periodická súdna kontrola dlhšie trvajúcej väzby. V konaní pred súdom (po podaní obžaloby) je táto garancia premietnutá do ustanovenia § 79 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého súd je v každom období trestného stíhania povinný skúmať, či dôvody väzby trvajú, či sa zmenili. Obžalovaný D. R. je trestne stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v prípade ktorého pri existencii väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku, môže celková doba väzby trvať maximálne 36 mesiacov, z toho na prípravné konanie pripadá 19 mesiacov. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že v posudzovanom prípade lehota trvania väzby nebola prekročená (§ 76 ods. 6 písm. b/, ods. 7 písm. b/ Trestného poriadku.) Zo spisu bol zistený tento priebeh konania týkajúci sa rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby : Uznesením sudcu pre prípravné konanie zo 17. júna 2016, sp. zn. 2Tp 9/2016, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2016, sp. zn. 4 Tost 24/2016, bol obvinený D. R. právoplatne vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Väzba začala plynúť 14. júna 2016 o 04.00 hod. a v súčasnosti sa vykonáva v Ústave na výkon väzby Nitra. Ďalším uznesením sudcu pre prípravné konanie z 22. decembra 2016, sp. zn. 2Tp 9/2016, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. januára 2017, sp. zn. 5 Tost 48/2016, bola obvinenému D. R. predĺžená lehota trvania väzby do 14. júna 2017. Ostatným uznesením sudcu pre prípravné konanie z 29. mája 2017, sp. zn. 2Tp 9/2016, bola obvinenému D. R. právoplatne predĺžená lehota trvania väzby do 14. septembra 2017. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) podal 10. augusta 2017 na obvineného D. R. obžalobu, sp. zn. VII/1 Gv 127/17/1000-10, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona na skutkovom základe, ako je uvedené v podanej obžalobe. Špecializovaný trestný súd po doručení obžaloby uznesením z 21. augusta 2017, č. k. BB-4T/25/2017-1520, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 2017, sp. zn. 6 Tost 28/2017, podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní obvineného D. R. vo väzbe. Obžalovaný D. R. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo 7. novembra 2017, doručeným prvostupňovému súdu 10. novembra 2017 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. V žiadosti uviedol okrem iného, že súd od 21. augusta 2017 do 7. novembra 2017 (80 dní) nevykonal žiadny relevantný procesný úkon smerujúci k zisteniu skutkového stavu, k dokazovaniu alebo nariadeniu hlavného pojednávania, nedoručil obžalovanému a jeho obhajcovi uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tost 28/2017, o sťažnosti voči rozhodnutiu o ponechaní obžalovaného vo väzbe. Obžalovaný s poukazom na pochybenia súdu požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pretože pre nečinnosť súdu pominul dôvod na ďalšie trvanie väzby. Na rozhodnutie o žiadosti obžalovaného D. R. o prepustenie z väzby na slobodu určil predseda senátu v zmysle § 302 ods. 2 Trestného poriadku neverejné zasadnutie na 15. novembra 2017. Na neverejnom zasadnutí krátkou cestou uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 2017, sp. zn. 6 Tost 28/2017, doručil prokurátorovi a obžalovanému. Obhajcovi bolo predmetné uznesenie doručené poštou, keďže nebol prítomný na neverejnom zasadnutí. Z odôvodnenia uznesenia Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 15. novembra 2017, sp. zn. BB-4T/25/2017 vyplýva, že u obžalovaného D. R. trvajú materiálne i formálne podmienky väzby, s ktorými dôvodmi sa aj najvyšší súd stotožňuje. Čo sa týka materiálnych podmienok väzby, u obžalovaného D. R. na základe doteraz vykonaného dokazovania existuje dôvodné podozrenie zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Takýto záver odôvodňujú najmä výpovede svedkov E. P., L. E., R. E. a H. M.. Dôvodnosť tohto podozrenia sa prehĺbila najmä výpoveďou svedka S. U., ktorý podrobne vysvetlil organizáciu skupiny „H.“, uviedol mená jej členov, vrátane obžalovaného a jeho postavenie v skupine. Zároveň opísal nezákonné konanie, v ktorom mal obžalovaný D. R. pokračovať aj po prepustení z väzby na slobodu 7. septembra 2012 a po zadržaní už právoplatne odsúdeného D. Z.. Od vzniesenia obvinenia sa dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného

skôr prehľbuje, ako oslabuje a táto skutočnosť je pre potreby rozhodovania o väzbe postačujúca. Po splnení prieskumnej povinnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že rozhodnutie súdu v súvislosti s dôvodmi väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je správne a zákonné. Od posledného rozhodovania o zamietnutí sťažnosti obžalovaného, sa nič podstatné nezmenilo. Naďalej u obžalovaného existuje obava v pokračovaní v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia na slobodu, tak to bolo pri jeho prepustení 7. septembra 2012. Prvostupňový súd obligatórne bez návrhu obžalovaného skúmal nahradenie väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka. Dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie sú splnené zákonné podmienky na nahradenie väzby týmto inštitútom. Pri rozhodovaní musí súd zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie sú splnené zákonné podmienky na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a to so zreteľom na okolnosti prípadu, pohnútku trestnej činnosti, jej dlhodobosť a pokračovanie obžalovaným v nej aj po zadržaní časti členov skupiny „H.“ a po jeho prepustení z väzby na slobodu tak, ako to napokon zdôvodnil aj prvostupňový súd. K prieťahom v konaní. V súvislosti so sťažnostnými námietkami obžalovaného D. R. týkajúcimi sa nečinnosti súdu, najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci došlo k prieťahom v konaní na strane špecializovaného trestného súdu najmä pri doručovaní uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tost 28/2017, z 28. augusta 2017. Toto uznesenie nebolo doručené prokurátorovi, obžalovanému a obhajcovi. Predseda senátu sa o nedoručení uznesenia dozvedel až z upozornenia obžalovaného v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (10. novembra 2017). Podľa vyjadrenia špecializovaného trestného súdu, stalo sa tak chybou kancelárie súdu. Predseda senátu toto pochybenie dodatočne napravil tak, že na neverejnom zasadnutí dňa 15. novembra 2017 krátkou cestou uvedené uznesenie doručil prokurátorovi a obžalovanému. Obhajcovi obžalovaného bolo uznesenie doručené poštou. Najvyšší súd ďalej zistil, že o zamietnutí sťažnosti obžalovaného predmetným uznesením najvyššieho súdu sa obžalovaný D. R. dozvedel z písomného oznámenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručeného Ústavu na výkon väzby Nitra 28. augusta 2017 (zv. čl. 1539). Podľa § 79 ods. 3, posledná veta Trestného poriadku, ak sa žiadosť o prepustenie z väzby zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť. Uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 2017 (§ 184 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku). Posudzovanú žiadosť o prepustenie z väzby obžalovaný podal 7. novembra 2017, teda po uplynutí tridsiatich dní. Splnil tým formálny nárok na túto žiadosť a rozhodnutie o nej. V zásade neobstojí argument špecializovaného trestného súdu o chybe, ktorú spôsobila kancelária súdu. Ústavný súd už niekoľkokrát vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že organizačné a personálne problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či postup súdu v konaní bol ústavne súladný. Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že v posudzovanej veci súd od 21. augusta 2017 do 7. novembra 2017, t. j. cca 80 dní nevykonal žiadny relevantný procesný úkon smerujúci k zisteniu skutkového stavu, k dokazovaniu alebo nariadeniu hlavného pojednávania, čím došlo k porušeniu ust. § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Neobstojí ani argumentácia špecializovaného trestného súdu, že vyhotovoval na základe žiadosti obhajcu obžalovaného z 24. augusta 2017 kópiu celého spisu (38 dní). Postup prvostupňového súdu v namietanom konaní tak nespĺňal požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v intenciách práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 Dohovoru. Požiadavke neodkladnosti rozhodovania v zmysle cit. ustanovení nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania na súde dlhšia ako jeden mesiac. Napriek zisteným prieťahom v konaní rýchlosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby nie je v priamej príčinnej súvislosti so zákonnosťou ďalšieho trvania väzby. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 58/2017, ak sa rozhodovalo o žiadosti o prepustenie z väzby s prieťahmi, osoba vo väzbe sa môže domáhať finančného odškodnenia, ale takéto prieťahy podľa Dohovoru nezaručujú právo na prepustenie z väzby (Alojz c/a Slovenská republika). K námietkam obžalovaného, ktoré uviedol v osobne podanom doplnení sťažnosti najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že neverejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa. Iné osoby sú z účasti na neverejnom zasadnutí vylúčené; pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca (§ 302 ods. 1, 2 Trestného poriadku). Účasť uvedených osôb nie je na neverejnom zasadnutí povinná. Je to ich právo. Preto majú byť vhodným

spôsobom, ako naznačuje § 72 ods. 2 Trestného poriadku, o tomto úkone upovedomení. Trestný poriadok neuvádza, aký spôsob považuje sudca za vhodný. V danom prípade považoval sudca za vhodné faxové upovedomenie. Čo sa týka námietky obžalovaného, že nepodpísal zápisnicu o neverejnom zasadnutí, najvyšší súd uvádza, že podľa § 59 ods. 1 Trestného poriadku zápisnicu o hlavnom pojednávaní a o verejnom zasadnutí podpisuje predseda senátu a zapisovateľ. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na neverejné zasadnutie. Iné zápisnice podpíše ten, kto úkon vykonal a osoba, ktorej sa úkon týka. (Má sa na mysli napr. zápisnica o odňatí veci, o domovej prehliadke atď.). V danej veci však o takýto prípad nejde. Obžalovaný ďalej namietal neskoré doručenie uznesenia Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/25/2017, ktoré bolo vydané 15. novembra 2017 a doručené obžalovanému 23. novembra 2017. V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti ust. § 172 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodnutie vo väzobných veciach treba písomne vyhotoviť najneskôr do 10 pracovných dní. Ani táto námietka obžalovaného opodstatnená nie je. Pokiaľ obžalovaný namietal, že špecializovaný trestný súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentami, je namieste uviesť, že súdne rozhodnutie má byť odôvodnené tak, aby bolo stručné, prehľadné, zrozumiteľné a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať také argumenty, ktoré sú významné pre rozhodnutie a ktoré sú rozhodné pre komplexné odôvodnenie výroku rozhodnutia. V dvojnásťročnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu. Z rozhodnutia špecializovaného trestného súdu možno podľa názoru najvyššieho súdu zrozumiteľne vyvodiť prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu. Na základe horeuvedených skutočností najvyšší súd podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného D. R. zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.